

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Rafał Wagner

Protokolant: stażysta Agnieszka Skolimowska

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Z. G. i K. K.**

przeciwko **Wspólnocie Mieszkaniowej (...) przy ul. (...) w W.**

o uchylenie uchwały nr (...)

I. uchyła uchwałę nr (...) z dnia 17 marca 2015 r. Wspólnoty Mieszkaniowej (...) przy ul. (...) w W. w sprawie wyrażenia zgody na wytoczenie powództwa przez wspólnotę o orzeczenie przymusowej sprzedaży odrębnej własności lokalu nr (...) w drodze licytacji oraz udzielającej Zarządowi pełnomocnictwa do reprezentacji wspólnoty w procesie;

II. zasądza od Wspólnoty Mieszkaniowej (...) przy ul. (...) w W. na rzecz K. K. kwotę 297 zł (dwieście dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zasądza od Wspólnoty Mieszkaniowej (...) przy ul. (...) w W. na rzecz Z. G. kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódki Z. G. i K. K. wniosły pozew przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej (...) w W. o uchylenie uchwały nr (...) z dnia 17 marca 2015 roku dotyczącej wyrażenia zgody na wytoczenie powództwa przez wspólnotę o orzeczenie przymusowej sprzedaży odrębnej własności lokalu nr (...) w drodze licytacji oraz udzielająca Zarządowi pełnomocnictwa do reprezentacji wspólnoty w procesie, zabezpieczenie powództwa poprzez wstrzymanie wykonania uchwały do czasu prawomocnego zakończenia postępowania oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódek kosztów postępowania, w tym kosztów ewentualnego zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu żądania powódki wskazały, że jako spadkobierczynie T. K. są współwłaścicielkami lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w W., o czym dowiedziały się w styczniu 2014 roku. Powódki podniosły, że uchwała została podjęta, pomimo iż kwestionowały wysokość zadłużenia i wyraziły chęć spłacenia zaległości w podanej przez siebie wysokości. Co więcej przed głosowaniem nie poinformowano pozostałych lokatorów o wysokości zadłużenia (pozew, k. 2-3, k. 10-11).

Pozwana Wspólnota Mieszkaniowa (...) w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie solidarnie od powódek kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Strona pozwana podniosła, że wytoczone powództwo jest próbą uniknięcia odpowiedzialności za nieuregulowane od kilkunastu lat zobowiązania związane z użytkowaniem lokalu (...), które powódki nabyły 2002 roku na podstawie

dziedziczenia po zmarłej T. K.. Przy czym okoliczność ta nie została do chwili obecnej ujawniona w księdze wieczystej. Ponadto od śmierci T. K. w 2001 roku do momentu podjęcia uchwały w 2015 roku należności z tytułu użytkowania lokalu nr (...) nie były uiszczane, pomimo iż powódki o fakcie spadkobrania wiedziały co najmniej od stycznia 2014 roku. Pozwana zaznaczyła, że powódki były poinformowane o terminie zebrania członków Wspólnoty, co więcej jedna z nich uczestniczyła w zebraniu, a o podjęciu uchwały w trybie mieszanym zostały powiadomione drogą elektroniczną w dniu 8 maja 2015 roku. Pozwana Wspólnota wskazała również, że dotychczasowe zapewnienia powódek o zamiarze spłaty zadłużenia były pozorne i ukierunkowane jedynie na wywoływanie wrażenia dobrej woli, gdyż po przekazaniu w dniu 25 marca 2015 roku rozliczenia do chwili obecnej nie uregulowano zaległości. Powódki nie stawily się również na posiedzenie wyznaczone na dzień 7 września 2015 roku w przedmiocie zawezwania do próby ugodowej (odpowiedź na pozew, k. 28-31).

Postanowieniem z dnia 16 września 2015 roku Sąd Okręgowy oddalił wniosek o wstrzymanie wykonania uchwały Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w W. nr (...) z dnia 17 marca 2015 roku (postanowienie, k. 13-14 v.).

Pismem z dnia 13 grudnia 2015 roku pełnomocnik K. K. podniósł, że powódki kwestionują wysokość zadłużenia, a pozwana nie przedłożyła żadnych dowodów ani nie uprawdopodobniła okoliczności spełnienia przesłanek z art. 16 ustawy o własności lokali. Ponadto zaskarżona uchwała została wydana przedwcześnie bez weryfikacji istniejącego zadłużenia, co narusza interes powódek. Zakwestionowano prawidłowość przeprowadzonego głosowania, gdyż powódki zostały poinformowane mailowo 1 maja 2015 roku o podjęciu uchwały, jednak nie dysponują treścią uchwały i protokołem z przeprowadzonego głosowania (pismo, k. 68-73).

W replice na odpowiedź na pozew powódka Z. G. podkreśliła, że nie otrzymała odpisu uchwały wraz z załącznikami, jak również nie została powiadomiona o jej treści. Podniosła, że członkowie wspólnoty nie znali prawdziwych podstaw podjęcia uchwały i działali pod wpływem błędu, gdyż w jej treści nie podano wysokości i czasookresu zadłużenia oraz stanowiska powódek o chęci szybkiej spłaty. Ponadto Zarząd Wspólnoty przyjął nieprawidłowo sporządzone wyliczenie. Wskazała także, że brak jest upoważnienia, na które powołuje się jedna z osób podpisujących uchwałę, a niektóre podpisy tych członków Wspólnoty są zupełnie różne. W ocenie powódki zarząd nie uzyskał wymaganej większości, ponieważ uchwała została podjęta większością 0.0058, co stanowi udział jednego przeciętnego lokalu i mieści się w granicach błędu (pisma, k. 86, 94-95).

W odpowiedzi na replikę pozwana Wspólnota podniosła, że przepisy ustawy o własności lokali nie obligują do wskazania wysokości i czasookresu zadłużenia właściciela lokalu oraz stanowiska dłużnika. Rozpowszechnienie takich informacji stoi w sprzeczności z postanowieniami ustawy o ochronie danych osobowych. Co więcej pozwana nie dysponowała zgodą powódek na ich rozpowszechnianie. W ocenie strony pozwanej przelanie przez K. K. kwoty 11.716,12 zł tytułem czynszu za lata 2012-2015 wraz z odsetkami wskazuje, że podjęcie uchwały nie było bezpodstawne (pismo, k. 103-106).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódki K. K. i Z. G. jako spadkobierczynie T. K. nabyły lokal nr (...) położony przy ul. (...) w W., o czym dowiedziały się w styczniu 2014 roku w związku z otrzymaniem listu poleconego od kuratora spadku (postanowienie o stwierdzenie nabycia spadku, k. 42).

Z uwagi na istniejące zaległości w uiszczeniu opłat za lokal nr (...) Wspólnota Mieszkaniowa (...) w trybie głosowania mieszanego dnia 1 kwietnia 2015 roku podjęła uchwałę nr (...) z dnia 17 marca 2015 roku w sprawie wyrażenia zgody na wytoczenie powództwa przez Wspólnotę o orzeczenie przymusowej sprzedaży odrębnej własności lokalu nr (...) w drodze licytacji oraz udzielającej Zarządowi pełnomocnictwa do reprezentacji wspólnoty w procesie. W skład pozwanej Wspólnoty wchodzi 153 lokale. Zgodnie z listą do głosowania za przyjęciem uchwały głosowali właściciele posiadający 0,5058 udziałów, przeciwko uchwale głosowali właściciele posiadający 0,0050 udziałów, natomiast wstrzymali się od głosu właściciele posiadający 0,0191 udziałów (uchwała wraz z załącznikiem, k. 50-55).

Istniała możliwość głosowania przez pełnomocnika. W przypadku lokalu nr (...) w imieniu właścicielki B. S. głos oddała pełnomocnik Z. F., która sama jednocześnie jest współwłaścicielem lokalu nr (...). Oryginał pełnomocnictwa znajduje się w aktach administracji. Właściciel zgłasza się do administracji wraz z aktem własności i na tej podstawie dokonywane są zmiany na liście właścicieli lokali. Zazwyczaj zarząd orientuje się w zachodzących zmianach. Administratorka informuje zarząd o nowej osobie i to ona jest odpowiedzialna za sprawdzenie listy podczas głosowania nad uchwałą (zeznania członka Zarządu wspólnoty Z. F., k. 201-204).

Jednakże podczas indywidualnego zbierania głosów jako właściciel lokalu nr (...) głos oddała T. M., przy czym w księgach wieczystych (...) jako właściciel ujawniona jest T. G.. Również w przypadku lokalu nr (...) głos oddała T. L., natomiast w księdze wieczystej (...) widnieje J. L.. Odnośnie do lokalu nr (...) głos oddała M. T., a w księdze wieczystej (...) ujawniony jest wpis, z którego wynika, że właścicielem jest P. M., a na nieruchomości ustanowione jest prawo dożywocia na rzecz M. T. (uchwała wraz z załącznikiem, k. 50-55; odpisy zwykle z ksiąg wieczystych, k. 193-200).

Przed podjęciem przedmiotowej uchwały członkowie Wspólnoty zostali poinformowani o wysokości zadłużenia na kwotę 80.000 zł, na którą składa się czynsz podstawowy, odsetki i koszty sądowe. Ostatecznie po policzeniu zaległości Wspólnota wystąpiła o spłatę kwoty 30.000 zł (zeznania członka Zarządu wspólnoty Z. F., k. 203).

Dnia 18 marca 2015 roku K. K. drogą mailową zwróciła się o przesłanie informacji o miesięcznych opłatach, które należy uiszczać w 2015 roku za lokal nr (...) z uwzględnieniem m.in. wysokości czynszu, zaliczki, funduszu remontowego. Swoją prośbę ponowiła jeszcze 20 marca 2015 roku. W odpowiedzi przesłano wymiar opłat oraz zestawienie zaległości w rozbiciu na raty w okresie od września 2007 roku do marca 2015 roku na łączną kwotę 68.207,84 zł. W dniu 8 maja 2015 roku drogą mailową K. K. została powiadomiona o podjętej uchwale (korespondencja mailowa, k. 56-65).

Przelewem z dnia 18 stycznia 2016 roku uiszczono kwotę 11.716,12 zł tytułem czynszu za lata 2012-2014 wraz z ustawowymi odsetkami (potwierdzenie przelewu, k. 87).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów. Sąd uznał dowody z dokumentów za wiarygodne, albowiem ich autentyczność nie została zakwestionowana przez strony, zatem nie budziła wątpliwości. Ponadto Sąd nie znalazł podstaw do ich podważenia z urzędu. Zgromadzone w aktach niniejszej sprawy dowody, korzystając z materialnej mocy dowodowej wynikającej z treści art. 244 k.p.c., stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone.

Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków zgłoszonych w piśmie złożonym na rozprawie w dniu 9 maja 2016 roku jako zbyteczne dla rozstrzygnięcia, gdyż okoliczności, na które zostali zawnioskowani byli możliwe do ustalenia na podstawie przedłożonych wypisów z ksiąg wieczystych. Sąd oddalił również wnioski o zobowiązania powódki do złożenia odpisów pełnych ksiąg wieczystych, których ogólne informacje zostały załączone do ww. wymienionego pisma, ponieważ zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był wystarczających do rozstrzygnięcia spornych okoliczności. Jednocześnie wnioski te skutkowałyby jedynie przedłużeniem postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powódki Z. G. i K. K. domagały się uchylecia uchwały Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w W. z dnia 17 marca 2015 roku w sprawie wyrażenia zgody na wystąpienie przez zarząd Wspólnoty w jej imieniu do sądu z powództwem, o którym mowa w art. 16 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali. Wskazana wyżej uchwała, zdaniem powódek jest nieprawidłowa, nadto narusza ona ich interes.

W ocenie Sądu zarzuty podniesione przez powódki w stosunku do zaskarżonej uchwały okazały się uzasadnione.

W myśl przepisu art. 25 ust. 1 ustawy o własności lokali właściciel lokalu może zaskarżyć uchwałę wspólnoty do sądu z powodu jej niezgodności z przepisami prawa lub z umową właścicieli lokali albo jeśli narusza ono zasady prawidłowego

zarządzania nieruchomością wspólną lub w inny sposób narusza jego interesy. Chociaż w art. 25 ust. 1 u. o w. l. użyto sformułowania „zaskarżyć uchwałę do sądu”, to faktycznie chodzi w tym przypadku o wniesienie pozwu o uchylenie uchwały wspólnoty mieszkaniowej lub o ustalenie nieistnienia lub nieważności uchwały (w przypadku jej niezgodności z prawem). Zgodnie z ust. 2 cytowanego przepisu powództwo, o którym mowa w ust. 1 może być wytoczone przeciwko wspólnocie mieszkaniowej w terminie 6 tygodni od dnia podjęcia uchwały na zebraniu ogółu właścicieli albo od dnia powiadomienia wytaczającego powództwo o treści uchwały podjętej w trybie indywidualnego zbierania głosów. Katalog przesłanek warunkujących dopuszczalność zaskarżenia do sądu uchwały wspólnoty mieszkaniowej jest zamknięty i nie ma możliwości powoływania się na inne nieprzewidziane w przepisie podstawy.

W realiach niniejszej sprawy bezsporne jest, że pozwana Wspólnota posiada Zarząd, który reprezentuje ją na zewnątrz i jest wyłącznie władny do podejmowania decyzji w kwestiach dla niego zastrzeżonych, jak choćby o uzupełnieniu głosowania w trybie indywidualnego zbierania głosów zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy o własności lokali. W myśl tego przepisu uchwały właścicieli lokali są podejmowane bądź na zebraniu, bądź w drodze indywidualnego zbierania głosów przez zarząd; uchwała może być wynikiem głosów oddanych częściowo na zebraniu, częściowo w drodze indywidualnego ich zbierania. Zgodnie z art. 23 ust. 2 ustawy o własności lokali uchwały zapadają większością głosów właścicieli lokali, liczoną według wielkości udziałów, chyba że w umowie lub w uchwale podjętej w tym trybie postanowiono, że w określonej sprawie na każdego właściciela przypada jeden głos.

W tym miejscu należy wskazać, iż zarzut niezgodności z prawem, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy o własności lokali, może dotyczyć zarówno braków merytorycznych, jak i proceduralnych. Właściciel lokalu może bowiem także kwestionować prawidłowość trybu podjęcia uchwały, gdyż niezgodność uchwały z prawem może wynikać nie tylko z jej treści, ale także z wadliwego sposobu jej podjęcia. Jak wskazał to Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 23 lutego 2006 „przykładem uchwały nieistniejącej jest uchwała wspólnoty mieszkaniowej podjęta bez wymaganego statutem quorum lub bez wymaganej większości głosów” (I CK 336/05 - LEX nr 424423).

W toku procesu strona pozwana nie udowodniła, że głosy które zostały oddane za przyjęciem uchwały, złożone zostały prawidłowo. Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w przypadku przynajmniej 4 lokali głosy oddały osoby nieuprawnione. Podczas indywidualnego zbierania głosów jako właściciel lokalu nr (...) głos oddała T. M., przy czym w księgach wieczystych (...) jako właściciel ujawniona jest T. G.. Również w przypadku lokalu nr (...) głos oddała T. L., natomiast w księdze wieczystej (...) widnieje J. L.. Odnośnie do lokalu nr (...) głos oddała M. T., a w księdze wieczystej (...) ujawniony jest wpis, z którego wynika, że właścicielem jest P. M., a na nieruchomości ustanowione jest prawo dożywocia na rzecz M. T.. Strona pozwana nie wykazała przy tym, że wpisy w księgach wieczystych są nieaktualne lub niezgodne z istniejącym stanem prawnym. Wobec istnienia domniemania prawdziwości dokonanych wpisów w księgach wieczystych Sąd uznał, że w przypadku 4 ww. lokali głosy oddały osoby nieuprawnione.

W doktrynie jest przyjęte, że oddanie głosu przy podejmowaniu uchwały przez organ kolegialny osoby prawnej, lub podobnej organizacji jest jednostronną czynnością prawną, którą można dokonać przez pełnomocnika, jeżeli możliwość taka nie została wyłączona przez prawo. Z wyłączeniem takim mamy do czynienia np. w art. 36 § 2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. - Prawo spółdzielcze (jedn. tekst: Dz. U. z 1995 r. Nr 54, poz. 36 § 2 ze zm.), brak natomiast takiego wyłączenia w ustawie o własności lokali, a przepisy dotyczące spółek handlowych przewidują wprost możliwość działania wspólnika na zgromadzeniu wspólników przez pełnomocnika (np. art. 243 i 412 k.s.h.; poprzednio art. 234 i 405 k.h.; zob. również uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1999 r., II CKN 496/98, OSNC 2000, nr 4, poz. 72). Ubocznie - pomijając występujące w doktrynie różnice zdań co do charakteru prawnego uchwały organu kolegiального osoby prawnej - trzeba zauważyć, że przeważa pogląd, iż uchwała taka jest szczególnym rodzajem czynności prawnej, jeżeli jej celem jest wywołanie skutków prawnych. Ustawa o własności lokali nie normuje również kwestii pełnomocnictwa udzielanego przez poszczególnych współwłaścicieli lokalu. Dlatego w tym przedmiocie zastosowanie mają przepisy kodeksu cywilnego (art. 1 ust. 2 ustawy o własności lokali). Do głosowania za podjęciem uchwały pełnomocnictwo powinno być udzielone na piśmie pod rygorem nieważności (art. 99 §2 k.c.). Jak wskazała w swoich zeznaniach Z. F. - członek Zarządu pozwanej Wspólnoty, oryginały udzielonych pełnomocnictw znajdują się w administracji. Co więcej sama Z. F. jest osobą upoważnioną do głosowania w imieniu właściciela lokalu (...), zatem znała zasady oddawania głosów w czyimś imieniu. Jednakże strona pozwana

nie wykazała, aby w przypadku lokali (...) osoby głosujące dysponowały stosownymi pełnomocnictwami od właścicieli lub by same były właścicielami lokali.

Mając na uwadze powyższe oraz fakt, że za uchwałą głosowali właściciele posiadający 0,5058 udziałów, tj. uchwała została podjęta większością 0.0058, po odjęciu udziałów przypadających na lokal nr (...) Sąd stwierdził, że uchwała nie została przegłosowana, nie głosowali za jej przyjęciem właściciele posiadający ponad 0,5 udziałów.

Odnosząc się do zarzutu wadliwego poinformowania właścicieli przed głosowaniem o wysokości istniejącego zadłużenia lokalu nr (...) należy stwierdzić, że sama informacja o wysokości zadłużenia czy to na kwotę 80.000 złotych, czy kilkunastu tysięcy złotych (na co oprócz czynszu miały się składać również odsetki i koszty sądowe) nie dla wszystkich właścicieli może mieć znaczenie, ale już poinformowanie głosujących, że od kilkunastu lat nie uiszczano opłat za dany lokal może wywołać poczucie niesprawiedliwości i wpłynąć na proces decyzyjny podczas głosowania. Można zatem przypuszczać, że forma przekazania informacji o istniejącym zadłużeniu przed podjęciem uchwały w przedmiocie przymusowej sprzedaży lokalu w trybie art. 16 ustawy o własności lokali mogła mieć znaczenie.

Strona pozwana do daty zamknięcia rozprawy nie dysponowała orzeczeniem potwierdzającym wysokość zadłużenia właścicieli lokalu nr (...). Jednakże już biorąc pod uwagę wysokość dochodzonego w odrębnym postępowaniu roszczenia stwierdzić należy, że jest to kwota znacząco niższa niż wskazywane właścicielom przy głosowaniu 80.000 zł. Tym samym zostali oni wprowadzeni w błąd, a błąd ten mógł mieć znaczenie w indywidualnych przypadkach na to, w jaki sposób głosowano nad uchwałą. Stanowi to dodatkową podstawę uchylecia uchwały.

Zdaniem powódek zaskarżona uchwała narusza także wprost ich interes. Należy podzielić pogląd, że o naruszeniu przez uchwałę interesów właściciela lokalu lub naruszenia zasad prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną można mówić, jeżeli uchwała jest z osobistego lub gospodarczego punktu widzenia dla skarżącego niekorzystna, ewentualnie ma na celu pokrzywdzenie członka wspólnoty. Uchwała mająca na celu pokrzywdzenie członka wspólnoty oznacza wadliwe działanie zebrania właścicieli lokali prowadzące do uzyskania przez określonych członków lub grupę członków korzyści kosztem innego członka lub członków. Uchwała zebrania właścicieli lokali może być uznana za krzywdzącą wówczas, gdy cel pokrzywdzenia istniał w czasie podejmowania uchwały, jak i wtedy, gdy treść uchwały spowodowała, że jej wykonanie doprowadziło do pokrzywdzenia właściciela lokalu.

Jak ustalono w toku postępowania między stronami toczą się postępowania o zapłatę oraz o nakazanie sprzedaży lokalu nr (...) w drodze licytacji na podstawie art. 16 ustawy o własności lokali. W ocenie Sądu, dla ochrony interesu powódek jako właścicieli lokalu nr (...) należało uchylić przedmiotową uchwałę. Zasadnym jest, aby w pierwszej kolejności doszło do ustalenia wysokości zadłużenia, a następnie dopiero przeprowadzono procedurę przymusowej sprzedaży lokalu w ramach licytacji. Jest to tym bardziej istotne, że powódki uiściły kwotę ponad 11.000 zł tytułem zaległego czynszu i odsetek oraz wyraziły chęć dalszej spłaty zaległości po ustaleniu dokładnej ich wysokości z uwagi na fakt, że Wspólnota przedstawiając swoje stanowisko podawała różne kwoty istniejącego zobowiązania. W tej sytuacji uznał Sąd, że zaskarżona uchwała godzi w interes powódek.

Z uwagi na wyżej wskazane okoliczności dotyczące sprzeczności uchwały z przepisami prawa oraz naruszenie interesu właścicieli lokalu Sąd kierując się treścią art. 25 ustawy o własności lokali skarżoną uchwałę nr (...) z dnia 17 marca 2015 roku uchylił, o czym orzekł w punkcie I sentencji wyroku. Przy czym uchylenie uchwały nie stoi na przeszkodzie do tego, aby w przyszłości w przypadku nieuregulowania zadłużenia ponownie podjęta została uchwała dotycząca wyrażenia zgody na wytoczenie powództwa w trybie art. 16 ustawy o własności lokali.

Orzeczenie o kosztach procesu w punkcie II i III wyroku zapadło w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w przepisie art. 98 k.p.c. Wysokość należnych powódce K. K. kosztów procesu odpowiada połowie uiszczonej przez powódkę opłaty sądowej od pozwu (100 zł), kosztem zastępstwa procesowego w wysokości 180 zł, które zostały ustalone na podstawie §10 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu oraz opłacie skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Natomiast wysokość należnych powódce Z. G. kosztów procesu odpowiada połowie uiszczonej opłaty sądowej od

pozwu (100 zł). Sąd stanął na stanowisku, że samo formalne uiszczenie całej opłaty przez K. K. nie oznacza, że zwrot kosztów procesu w tym zakresie jest w całości należy własnie jej, ponieważ obie powódki były obciążone opłatą od pozwu.